

บทที่ 1 บทนำ

การนำเสนอบทที่ 1 เป็นการนำเสนอภาพรวมของการศึกษาวิจัยประกอบด้วยประเด็นหลักของการวิจัย ดังนี้ หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ของโครงการ คำถามการวิจัย (Research Question) นิยามศัพท์เฉพาะ ขอบเขตของการวิจัย ผลการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ (Output) ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากโครงการ (Outcomes) และแนวทางในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1.1 หลักการและเหตุผล

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจัดได้ว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากเป็นที่มาของรายได้เข้าประเทศทั้งจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และนักท่องเที่ยวภายในประเทศเป็นจำนวนมหาศาล ในปี พ.ศ.2548 มีจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศทั้งสิ้น 11,440,000 คน ก่อให้เกิดรายได้เข้าสู่ประเทศเป็นจำนวนเงิน 400,000 ล้านบาท ซึ่งเป็นรายได้อันดับสองรองจากอุตสาหกรรมการผลิตอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ ซึ่งมีรายได้ประมาณร้อยละ 11 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งประเทศ โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยทั้งสิ้น 73,000,000 คน จากการที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นส่งผลให้เกิดการหมุนเวียนรายได้ภายในประเทศเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 322,000 ล้านบาท ในปี 2549 ประเทศไทยมีจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และ ชาวต่างประเทศรวมจำนวนทั้งสิ้น 13.65 ล้านคน และมีรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 481,000 ล้านบาท ดังนั้น นโยบายในภาพรวมของกระทรวงการท่องเที่ยว และ กีฬาต่อการกำหนดแผนยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวระยะ 5 ปี (พ.ศ.2547-2551) โดยมีวิสัยทัศน์ให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวแห่งเอเชีย ภายในปี พ.ศ.2551 และมีเป้าหมายให้มีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเป็นจำนวน 20 ล้านคน อีกทั้งมีการคาดการณ์รายได้จากการท่องเที่ยวมีมูลค่าไม่น้อยกว่า 7 แสนล้านบาท ในขณะที่ระดับพื้นที่จะพิจารณาในมิติการพัฒนาพื้นที่การดำเนินการด้านการท่องเที่ยว ซึ่งที่ผ่านมาพบว่าส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีอันเป็นต้นทุนด้านการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการจัดการด้านการท่องเที่ยวในทุกๆระดับ ดังนั้นการกำหนดจุดเน้นทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวควรดำเนินการควบคู่กันไปทั้งมิติระดับชาติและระดับพื้นที่ ซึ่งการบริหารจัดการการท่องเที่ยวระดับชาติ กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬา ได้ดำเนินการจัดทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว ปี พ.ศ. 2547-2551 เมื่อปี พ.ศ. 2547 เพื่อ

เตรียมการรองรับให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยสามารถปรับตัวและพร้อมเผชิญปัญหา อันจะส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวของประเทศในปี พ.ศ. 2548 ได้มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวระดับจังหวัด และปี พ.ศ. 2549 จัดทำในรูปกลุ่มจังหวัด เพื่อกำหนดกรอบทิศทาง การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ดังนั้นเมื่อพิจารณาวิสัยทัศน์ด้านการท่องเที่ยวของทั้งจังหวัดสตูล สงขลา พัทลุง ตรัง และ นครศรีธรรมราช พบว่ามีความชัดเจนด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ โดยมีดัชนีชี้วัดด้านการเพิ่มจำนวนของนักท่องเที่ยว ครอบคลุมยุทธศาสตร์ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว พื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวเดิม และ ใหม่ทั้งทางธรรมชาติ และ ศิลปวัฒนธรรม ส่งเสริมรูปแบบ และ กิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ การพัฒนาระบบ ประชาสัมพันธ์ และ ส่งเสริมการขายด้านการท่องเที่ยวเชิงรุก การพัฒนา และ ยกระดับมาตรฐาน การให้บริการ และ บัณฑิตสนับสนุนการท่องเที่ยวทั้งในด้านบุคลากร โครงสร้างพื้นฐาน และ ความปลอดภัย การสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับภาคเอกชน ชุมชนท้องถิ่น กลุ่มธุรกิจ และ สถาบันการศึกษาในการจัดการท่องเที่ยว อันจะก่อให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และ สิ่งแวดล้อมในพื้นที่อย่างยั่งยืน ทั้งนี้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554) ได้เน้นการปรับโครงสร้างการผลิตให้ผลิตภาพการผลิต และ คุณค่าของสินค้าและ บริการบนฐานความรู้และความเป็นไทย ในส่วนของโครงสร้างภาคบริการ คือ การวิจัย การท่องเที่ยวในเชิงลึกเพื่อให้สามารถเชื่อมโยงระหว่างตลาด (Market Segmentation) กับรสนิยม และความต้องการสินค้า (Product) และบริการ/อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง (Related Services and Incentives) ภายใต้แนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีส่วนร่วมในการกระตุ้น และ เสริมสร้างความเชื่อมโยงกับภาคการผลิต และ บริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นรูปแบบหนึ่งของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism Development) โดยที่การพัฒนาในรูปแบบนี้จำเป็นต้องมีข้อมูลด้านการตลาดที่มาจาก การวิจัยในเชิงลึกเพื่อให้ได้ทราบถึงพลวัตของ ความต้องการ และ ความคาดหวังของนักท่องเที่ยวที่เป็นกลุ่มเป้าหมายต่อการท่องเที่ยวในรูปแบบ ต่างๆเช่น ทางธรรมชาติ วัฒนธรรมของภูมิภาคและ ความเป็นไทยในบริบทที่เน้นให้ความสำคัญ ต่อนักท่องเที่ยวคุณภาพ และ มีการพัฒนาสินค้า และ บริการอย่างเป็นระบบครบวงจร (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจ และ สังคมแห่งชาติ 2554)

จากสภาวะความต้องการในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในปัจจุบัน และ ในอนาคตที่ไม่ได้ปรากฏในแนวทางเดิมเหมือนอย่างในอดีต ที่มุ่งเน้นการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองทางด้านความรู้สึกที่อยากสัมผัสสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความน่าสนใจเพียงด้านเดียว ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทำให้นักท่องเที่ยวมองการเดินทางท่องเที่ยวในรูปแบบใหม่ที่สามารถ

ตอบสนอง และ ให้คุณค่ามากกว่านั้น คือ การที่นักท่องเที่ยวสามารถสัมผัสกับสถานที่ท่องเที่ยวที่ ให้ทั้งคุณค่าความงาม และ ความรู้ความเข้าใจในแหล่งท่องเที่ยวที่ได้ไปเยือนมีเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับ กระแสสังคม และ ความต้องการในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และ ทรัพยากรธรรมชาติ ให้เกิดความยั่งยืน (Conservation for sustainability) เป็นแรงกระตุ้นที่เกิดขึ้นทั่วโลกตั้งแต่ปี 2530 เป็นต้นมา ทำให้ส่งผลต่อการพัฒนากิจกรรมทางการท่องเที่ยวในรูปแบบที่มีชื่อว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อันเป็นรูปแบบของกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นในการจัดกิจกรรม ทางการท่องเที่ยวที่รักษาสิ่งแวดล้อม และ สร้างกระบวนการเรียนรู้ของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิด ความตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากร และ ผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งแวดล้อม รวมถึง การกระจายผลประโยชน์สู่ชุมชนท้องถิ่นอย่างเป็นธรรม เพื่อให้เกิดการสร้าง ความเข้มแข็งของ ชุมชน ที่สามารถพึ่งตนเองได้อันนำไปสู่เป้าหมายในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติ และ รักษาความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมท้องถิ่น (ดร.ชนัน โอมพันธุ์ และ สุรเชษฐ ชาญธรรมาศ, 2545 : 13)

การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทยเริ่มต้นจากกระแสความต้องการที่จะ ท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (Nature – based tourism) และ กระแสความต้องการ ที่จะอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และ สิ่งแวดล้อมให้ยั่งยืน (Conservation for Sustainability) ที่ เป็นที่นิยมมากขึ้นตั้งแต่ปี 2530 เนื่องจากประเทศไทยมีศักยภาพการท่องเที่ยวโดยรวมสูงเพราะมี แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงสวยงาม และ มีวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ และ เป็นประเทศที่มีความ สงบสุขการท่องเที่ยวตามแหล่งธรรมชาติเป็นที่นิยมมากกว่าการท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ ทำให้ แนวคิดในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้มีการส่งเสริม และ สนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ให้มีการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในรูปแบบดังกล่าวเพิ่มมากขึ้น

สำหรับแนวคิดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศถือเป็นเสมือนกิจกรรมหนึ่งของการใช้ประโยชน์จาก ป่าเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งที่กำลังได้รับความนิยมอย่างสูง ขณะเดียวกันยังเป็น กิจกรรมที่เอื้อให้ประชาชนในท้องถิ่นร่วมบริหาร และ จัดการทรัพยากรของตนเองเพื่อประโยชน์ทั้ง การพัฒนา และ การอนุรักษ์ เนื่องจาก เป็นกิจกรรมที่ผนวกการท่องเที่ยวไปกับการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติ จึงเป็นการประสานการให้ความรู้ และ การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นเข้าไว้ ด้วยกัน การที่ชุมชนจะประยุกต์ และ นำการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมาใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการ จัดการป่าชุมชนกัน น่าจะเป็นทางเลือกหนึ่งที่จะสร้างประโยชน์แก่ชุมชนนอกเหนือจากการใช้ ประโยชน์ทรัพยากรป่าไม้ในลักษณะปกติ (รณกร ตีรทานนท์, 2541:9)

แต่การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยวัตถุประสงค์ที่จะทำให้การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ในรูปแบบดังกล่าว ได้รับความรู้ควบคู่กับการอนุรักษ์กลับถูกมองในด้านลบเนื่องจากเป็นกิจกรรม

ที่ทำให้เกิดความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม (สุภรณันต์ โรจนไพรวงศ์, บรรณาธิการ, 2544 : 406) และมุ่งเน้นแต่ในเรื่องของเงินและความเจริญเป็นสิ่งสำคัญ (Parnwell, 1993, อ้างถึงใน ยศ สันตสมบัติ, 2544 : 242) จากเสียงสะท้อนดังกล่าวส่งผลให้มีการทบทวนแนวทางในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศใหม่ในทิศทางที่ผู้ที่เป็นเจ้าของทรัพยากรทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ควรจะเป็นผู้ที่มีบทบาทในการดำเนินการบริหารจัดการรูปแบบทางการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นเพื่อก่อให้เกิดการกระจายรายได้และการสร้างความยั่งยืนในการบริหารจัดการทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวและลดความขัดแย้งในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวอันเกิดจากการลงทุนของนายทุน ทั้งนี้การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชนสามารถจัดได้ในหลายรูปแบบ การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในป่าชุมชนก็เป็นการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชนรูปแบบหนึ่ง ซึ่งในปัจจุบันกลุ่มที่มีความสำเร็จในการจัดการรูปแบบการท่องเที่ยวในลักษณะดังกล่าวและประสบความสำเร็จประกอบด้วย ป่าชุมชนของบ้านคีรีวง จังหวัดนครศรีธรรมราช ป่าชุมชนของตำบลแม่ทา จังหวัดเชียงใหม่ ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มุ่งเน้นให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชนและ ส่งผลให้เกิดการขยายตัวทางการท่องเที่ยวที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม และ ชุมชนเป็นผู้ดำเนินการรับผิดชอบด้วยตัวเองจึงเป็นอีกมิติหนึ่งที่สามารถสร้างความยั่งยืนในการพัฒนาการท่องเที่ยวได้อย่างดี จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่หากผู้ที่เกี่ยวข้องในเขตพื้นที่ ๆ มีความพร้อมทางด้านทรัพยากรทางการท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ สามารถพัฒนากิจกรรมและรูปแบบเพื่อการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ของตนและดำเนินการอย่างเป็นระบบ และ มีความเป็นสากลภายใต้ศักยภาพต่าง ๆ เช่นด้านการบริหารจัดการ และ การบริการนักท่องเที่ยว ก็จะสามารถสร้างความสามารถในด้านการรักษาสภาพแวดล้อม วัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้ดำรงคงอยู่คู่กับสังคมสืบต่อไป ดังนั้น การจัดทำรายการนำเที่ยวโดยชุมชนมีส่วนร่วมในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเขตพื้นที่เทศบาลตำบลพะวง จึงเป็นการศึกษาถึงความเหมาะสมในการจัดทำรายการนำเที่ยว ที่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน บนพื้นฐานการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อันจะยังผลให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากร และ สิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นรวมถึงภูมิปัญญาของชุมชนให้คงอยู่คู่กับชุมชน และ สังคมต่อไป การจัดรายการนำเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เขตพื้นที่เทศบาลตำบลพะวง อ.เมือง จ. สงขลา จึงเป็นกระบวนการสร้างสินค้าทางการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลายและกระจายรายได้สู่ชุมชนในเขตพื้นที่ดังกล่าวรวมถึงเป็นอีกหนึ่งกระบวนการในการส่งเสริมให้เกิดการขยายตัวทางการท่องเที่ยวของจังหวัดสงขลาต่อไปในอนาคต

1.2. วัตถุประสงค์ของโครงการ

- 1.2.1 เพื่อสำรวจแหล่งท่องเที่ยวในเขตเทศบาลตำบลพะวง
- 1.2.2 เพื่อประเมินศักยภาพของแหล่งที่ท่องเที่ยวที่สามารถนำมาจัดรายการนำเที่ยวเชิงนิเวศพื้นที่เทศบาล
- 1.2.3 เพื่อจัดรายการนำเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชนมีส่วนร่วม

1.3 คำถามการวิจัย

- 1.3.1 เทศบาลตำบลพะวงมีแหล่งท่องเที่ยวที่ความเหมาะสมในการจัดรายการนำเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีหรือไม่
- 1.3.2 การจัดรายการนำเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลพะวงโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนมีขั้นตอนและมีกระบวนการอย่างไร
- 1.3.3 นักท่องเที่ยวมีความรู้สึกอย่างไรต่อการทำกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศตามรายการที่ได้จัดทำขึ้น

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยว ที่นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้ระบบนิเวศ วัฒนธรรมของพื้นที่ทางการท่องเที่ยว และมีส่วนร่วมในความรับผิดชอบต่อพื้นที่ทางการท่องเที่ยว ร่วมกับชุมชน ที่เป็นเจ้าของทรัพยากรทางการท่องเที่ยว อย่างมีจิตสำนึกในการรักษา ระบบนิเวศ และวัฒนธรรมท้องถิ่นแหล่งท่องเที่ยว

ชุมชน หมายถึง กลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในอาณาเขตบริเวณเดียวกัน มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดมีฐานะ และ อาชีพที่คล้ายคลึงกัน มีลักษณะของการใช้ชีวิตร่วมกัน มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ตั้งแต่ระดับครอบครัวไปสู่ระดับเครือญาติ จนถึงระดับหมู่บ้าน และ ระดับเกินหมู่บ้าน และผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชน มีความรู้สึกว่าเป็นคนชุมชนเดียวกัน

สิ่งดึงดูดใจ หมายถึง สิ่งที่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจในการเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง การเข้าไปถึงยังแหล่งท่องเที่ยวโดยมีระบบการขนส่งเพื่อลำเลียงคนและสิ่งของไปยังจุดหมายปลายทาง

สิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง สิ่งที่อำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่เข้ามาท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ ในด้านสาธารณูปโภคต่างๆ

สภาพแวดล้อม หมายถึง สภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแต่ละพื้นที่ทางด้านกายภาพและระบบนิเวศวิทยา

บริหารจัดการด้านท่องเที่ยว หมายถึง การดำเนินการบริหารจัดการเกี่ยวกับการต้อนรับ การอำนวยความสะดวกด้านต่าง ๆ การจัดหาหรือพานักท่องเที่ยวได้ชม และได้ซื้อผลิตภัณฑ์ของชุมชน

ขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ หมายถึง ความสามารถที่จะรับได้ของพื้นที่ซึ่งประกอบด้วย ความสามารถที่จะรับได้เชิงกายภาพ ความสามารถที่จะรับได้ทางสังคม ความสามารถที่จะรับได้เชิงนิเวศวิทยา

การมีส่วนร่วมของชุมชน หมายถึง กิจกรรมการท่องเที่ยวที่ชาวบ้านในชุมชนเป็นผู้ดำเนินการ เช่น การประดิษฐ์และจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชุมชน

ความพร้อมของบุคลากรในพื้นที่ หมายถึง บุคลากรมีความรู้ความเข้าใจในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือ ความรู้เกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยว และการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวแก่ชุมชนผู้ที่เข้าร่วมดำเนินธุรกิจ

ความปลอดภัย หมายถึง ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ โดยมีความปลอดภัยทั้งชีวิตและทรัพย์สิน

กิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ในแต่ละพื้นที่ที่จัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

1.5 ผลการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 6 เดือนที่ 1

1. ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวที่มีความเหมาะสมในการจัดทำรายการนำเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลพะวง อ. เมือง จ. สงขลา

2. รายการนำเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ถูกกำหนดโดยชุมชน และสอดคล้องกับอัตลักษณ์ของชุมชน

1.5.2 6 เดือนที่ 2

1. ทดลองรายการนำเที่ยวเพื่อกำหนดเป็นโปรแกรมการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลพะวง อ.เมือง จ. สงขลา

2. ข้อเสนอเกี่ยวกับการดำเนินงาน ตามรายการนำเที่ยวที่ทางนักท่องเที่ยวได้ให้ข้อเสนอแนะจากการทดลองและแนวทางที่เป็นข้อปรับปรุงแก้ไขโดยความร่วมมือของผู้เกี่ยวข้อง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากโครงการ

1. มีรายการนำเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตเทศบาลตำบลพะวง เป็นรายการนำเที่ยวที่ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยว และเป็นรายการนำเที่ยวที่ได้รับความนิยมในหมู่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และ ชาวต่างประเทศต่อไปในอนาคต

2. ส่งเสริมกิจกรรมทางการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลตำบลพะวง อ. เมือง จ. สงขลา

1.7 แนวทางในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. นำผลการศึกษานำเสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การประชาสัมพันธ์ไปยังผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว

2. เป็นองค์ความรู้สำหรับนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทุกสถาบัน เพื่อเป็นแนวทางในการจัดรายการนำเที่ยวที่สอดคล้องกับอัตลักษณ์และบริบทของชุมชน

3. เป็นต้นแบบให้กับชุมชนที่สนใจในการจัดรายการนำเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศภายใต้ความต้องการของชุมชน

1.8 ผลที่คาดว่าจะได้รับเมื่อสิ้นสุดโครงการ

1. นักวิจัยได้รับการเรียนรู้ และ ทักษะการพัฒนาในรูปแบบงานวิจัยเพิ่มมากขึ้น

2. เพิ่มทักษะการทำงานวิจัยให้แก่ผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน

3. สร้างกระบวนการทำงานในรูปแบบชุมชนมีส่วนร่วมให้เกิดขึ้นในตัวผู้นำชุมชน และ ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน

1.9 ผลงานวิจัยนี้จะนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างไรและในด้านใดบ้าง

1. จัดทำรายงานนำเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลพะวง
2. เป็นแบบเรียนในวิชาหลักการวิจัยเพื่อการท่องเที่ยว สาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
3. เป็นต้นแบบในการใช้เป็นฐานข้อมูลเพื่อพัฒนาชุมชนที่มีความพร้อมในพื้นที่ต่าง ๆ ของประเทศไทย และ ประเทศเพื่อนบ้านเพื่อการจัดการนำเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศภายใต้ความเหมาะสม และ การยอมรับของชุมชน

1.10 สรุป

บทที่ 1 นำเสนอให้เห็นว่าการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ทำให้นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสสัมผัสเรียนรู้ระบบนิเวศ และ สิ่งมีชีวิตในสภาพแวดล้อมของพื้นที่ ๆ ศึกษา ทั้งนี้กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศช่วยให้ชุมชนเกิดความภาคภูมิใจ และ ช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อม และ ชุมชนได้มีส่วนร่วมในการกำหนดรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้เลือกศึกษาชุมชนพะวง อ. เมือง จ. สงขลา เพื่อใช้เป็นกรณีศึกษา และถอดบทเรียนการตอบแบบสอบถามจากการสัมภาษณ์เพื่อนำมาประมวลผลจัดรายงานนำเที่ยวภายใต้บริบททรัพยากรธรรมชาติ สังคม วัฒนธรรมของแต่ละชุมชน และเป็นการกระตุ้นให้ชุมชนเข้าใจในความสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในฐานะเป็นกิจกรรมที่จัดได้ว่าเป็นเครื่องมือในการพัฒนาชุมชนให้เกิดความยั่งยืน